

Εφημερίς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ

ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρομνται ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασι τοῖς κ. κ.
ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ
ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
 Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
 Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν Φρ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
 27· ὁδὸς Πανεπιστημίου· 27

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς ὀκτώ ἡμερῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάξις αὐτῶν
Κ^α ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρόγραφα δημοσιεύμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται.—Ἐνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστελλούσης δὲν εἶναι δεκτά.— Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτὴ.
 Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυνσιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι γραμματόσημον 50 λεπτῶν πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Κράτος καὶ Πρόοδος.—Χωρὶς ὄνομα μυθιστόρημα κ. Κ. Παρρέν). Οἰκοκυραὶ καὶ οἰκοκυρεῖο. Β'. — Ἀπὸ τὴν ζωὴν τῶν Παιδιῶν. — Μία ὠραία ἰδέα (κατὰ τὸ Ἰταλικόν, ὑπὸ δος Εἰρ. Νικολαΐδου). — Τὰ ἐγκαίνια τοῦ Νοσοκομείου «ἡ Σωτηρία». — Ἡ μουσικὴ (ὑπὸ δος Στ. Γεωργακοπούλου). — Ἀλληλογραφία. — Συνταγὴ. — Ἐπιφυλλίς: Τὸ χέρι τῆς μαίμουσ (μετὰφρ. δος Εἰρ. Νικολαΐδου).

ΚΡΑΤΟΣ ΚΑΙ ΠΡΟΟΔΟΣ

Ὁ ὑπουργὸς τῆς Παιδείας κ. Καραπᾶνος μοῦ ἔδωκε προχθὲς ὑπὸ τὸν τύπον συμβουλῆς ὑπουργικῆς μίαν ἰδέαν, ἢ ὅποια ἂν καὶ ἐρρίφθη ἕως πρὸς ὑπεκφυγὴν ἐφέτος χορηγήσεως Κυβερνητικῆς εἰς τὸ Ἐπαγγελματικὸν καὶ Οἰκοκυρικὸν σχολεῖον, ὅμως ἡμπορεῖ νὰ ἀποβῆ εὐεργετικὴ, τιθεμένη εἰς ἐφαρμογὴν.

«Ἡ κοινωνία, ἢ ὅποια πρωτίστως καὶ ἀμεσώτερον ἐνδιαφέρεται διὰ τὴν πρόοδον καὶ ἐξάπλωσιν τῆς μορφώσεως καλῶν οἰκοκυρῶν καὶ καλῶν καὶ ἐντίμων τεχνιτριῶν, ὀφείλει νὰ δώσῃ καὶ τὰ μέσα τῆς συντηρήσεως τῶν σχολῶν αὐτῶν». Αὐτὸ περίπου εἶπεν ὁ κ. ὑπουργὸς τῆς Παιδείας.

Ἡ «Ἐστία» ἀναγράφουσα τοὺς λόγους του προσθέτει, ὅτι ὡς τεσσαρακοντάκις ἑκατομμυριοῦχος ὁ κ. ὑπουργὸς ὀφείλει νὰ ἀναλάβῃ αὐτὸς τὴν συντήρησιν καὶ τῆς σχολῆς αὐτῆς καὶ ἄλλων κοινωφελῶν ἔργων.

Ἡ «Ἐστία» ἡμπορεῖ νὰ ἔχῃ δίκαιον, ἀλλ' ἢ ἀπαίτησις τῆς μοῦ φαίνεται ὀλίγον μεροληπτικὴ. Διατι αἰφνης νὰ θέλῃ νὰ ἀφαιρέσῃ ἀπὸ τόσους ἄλλους Ἕλληνας τὴν εὐχαρίστησιν νὰ λάβουν μέρος εἰς ἔργον, τοῦ ὁποίου τὰ ἀγαθὰ αποτελέσματα αὐτοὶ καὶ πάλιν θὰ ἀπολαύσουν;

Καὶ διατι νὰ θέλῃ, ὥστε ὅλη ἡ δόξα τῆς ἐξασφαλίσεως τῆς μορφώσεως τῶν Ἑλληνίδων εἰς ἔργα, διὰ τὰ ὅποια καὶ ἡ φύσις καὶ τὸ κοινωνικὸν καθεστὸς τὰς προορίζει, νὰ ὀφείλεται εἰς τὸν κ. Καραπᾶνον μόνον καὶ ὄχι καὶ εἰς ἄλλους; Καὶ διατι ἀκόμη νὰ ζητῆ πράγματα ἀδύνατα;

Καὶ λέγω ἀδύνατα χωρὶς νὰ θέλω νὰ μειώσω θιόλου οὔτε τὸν ἀριθμὸν τῶν ἑκατομμυρίων τοῦ κ. ὑπουργοῦ τῆς Παιδείας, ἀλλ' οὔτε τὸν πατριωτισμὸν του. Ἀπλῶς παρατηρῶ ὅτι οἱ εὐεργεταὶ καὶ δωρηταὶ εἰς κοινωφελῆ ἔργα εἶνε συνήθως οἱ Ἕλληνες, ὅσοι ζοῦν μακρὰν τῆς Ἑλλάδος.

Ἀφ' ἧς στιγμῆς οἱ ἔξω Ἕλληνες γίνουσι ἔσω Ἕλληνες, πλὴν ἐλαχίστων ἐξαιρέσεων, τὸ πρᾶγμα ἀλλάσσει. Τότε οἱ περισσότεροι ἐξ αὐτῶν δέχονται μὲν ἀπὸ τὴν πατρίδα τῶν τιμᾶς, τίτλους καὶ ἀξιώματα, παύουν ὅμως ὅλοι νὰ θεωροῦνται ὑποχρεωμένοι νὰ κάμουν τίποτε καλὸν καὶ κοινωφελὲς ὑπὲρ αὐτῆς. Τοιαῦτα παραδείγματα ἔχομεν πολλὰ.

Διὰ τοῦτο καὶ ὁ κ. Καραπᾶνος, ὅταν παρετηρήσαμεν εἰς αὐτόν, ὅτι τὸ Ἀρσακεῖον, τὸ ὅποῖον ἔχει ἑκατομμυρίων περιουσίαν καὶ εἰσοδήματα τῆς κεντρικωτέρας ἀπεραντοῦ συνοικίας καὶ ἐμπορικῆς στοᾶς τῶν Ἀθηνῶν, ὥστε νὰ μὴ ἔχῃ ἀνάγκην τῶν τριάντα χιλιάδων δραχ. τῆς ἐπιχορηγήσεως τῆς Κυβερνήσεως, μᾶς ἀπήνητησεν ὅτι τὰ ἑκατομμύρια τοῦ Ἀρσακείου ἐδωρήθησαν εἰς αὐτὸ ὑπὸ ὁμογενῶν.

Καὶ ἡνῶσι, φυσικά, τοὺς ἔξω Ἕλληνας. Οἱ ἐδῶ, οἱ ἰδιοὶ μας, οἱ ζῶντες ὑπὸ τὸν ὠραῖον οὐρανὸν μας καὶ ἐμπνεόμενοι ἀπὸ τὴν δόξαν τοῦ Παρθενῶνός μας, οἱ ἀπολαμβάνοντες ὅλα τὰ καλὰ τῆς ἐλευθερίας καὶ ὅλα τὰ πρᾶνα

μια, τὰ ὅποια ὁ πλοῦτος τοὺς ἐξασφαλίζει, παύουν φαίνεται νὰ θεωροῦν τιμητικὴν τὴν πρόοδον τῆς πατρίδος των καὶ ἀναγκαίαν τὴν βελτίωσιν τῆς θέσεώς της.

Εἰς ἐπικύρωσιν τῆς παρατηρήσεώς μου αὐτῆς ἔρχεται ἡ γενναία πράξις ἐνὸς ἑκατομμυριούχου Ἑλλήνος τῆς Ἀλεξανδρείας. Μετὰ τὴν θάνατον τοῦ Ἀβέρωφ, ὁ ὁποῖος ἐδῶ ὡς καὶ ἐκεῖ ἐσχόρπισε Πακτωλὸν χρυσοῦ εἰς ἴδρυσιν Σταδίων, σχολείων, νοσοκομείων καὶ κάθε εἶδους κοινωφελῶν ἰδρυμάτων, ἤρχισε νὰ γενικεύεται καὶ ἐκεῖ ἡ ἰδέα τῆς ἀνάγκης ἰδρύσεως Ἐπαγγελματικῶν Σχολῶν διὰ τὰ ἄρρενα καὶ Ἐπαγγελματικῶν καὶ οἰκοκυρικῶν διὰ τὰ θήλεα τῆς ἐκεῖ Ἑλληνικῆς Κοινότητος.

Ὁ κ. Σαλβάγος, μέλος τῆς Ἐφορείας τῶν σχολείων, καὶ τὸ ὀλιγώτερον βέβαια ἀπὸ ὑπουργὸς τῆς Παιδείας τῆς Ἑλλάδος, ἀντὶ συμβουλῶν καὶ δικαιολογητικῶν ὑπεφυγῶν προσέφεραν εἴκοσι χιλιάδας λίρας διὰ τὴν ἴδρυσιν τῶν Σχολῶν αὐτῶν. Τὰ ἄλλα μέλη τῆς ἰδίας ἐφορείας προσέφεραν ἄλλας εἴκοσι χιλιάδας λίρας καὶ ἡ Ἀλεξανδρεία ἐντὸς ὀλίγου ὑπὸ ἐκπαιδευτικὴν κίνησιν θὰ καταλάβῃ τὰ σκῆπτρα καὶ θὰ θέσῃ ἐκτὸς συναγωνισμοῦ τὴν Ἑλληνικὴν πρωτεύουσαν.

Λοιπὸν διὰ νὰ ἠμποροῦμεν νὰ ἀκολουθοῦμεν, ὅχι τὸ Βέλγιον, εἰς τὸ ὅποιον λειτουργοῦν 300 δημόσια ἐπαγγελματικὰ καὶ οἰκοκυρικὰ σχολεῖα θηλέων, μετὰ 10,000 μαθητριάς, ἀλλ' οὔτε τὴν Ρουμανίαν καὶ Βουλγαρίαν μετὰ 20—40 ἀλλ' ἀπλῶς μίαν Ἑλληνικὴν κοινότητα τοῦ ἐξωτερικοῦ εἰς τὴν προοδευτικὴν δρᾶσιν της, ἃς ταχθῶμεν μετὰ τὴν συμβουλὴν τοῦ κ. Καρπαῆνος.

Ὅλοι αἱ κυρίαὶ τοῦ Ἐπαγγελματικοῦ καὶ Οἰκοκυρικοῦ τμήματος τῆς Ἐνώσεως τῶν Ἑλληνίδων, αἱ μετὰ τὴν αὐταπαρνήσεως ἀσχολούμεναι καὶ θυσιαζούσαι ὥρας πολυτίμους ἐπὶ ἐπταετίαν ἤδη διὰ τὴν ἴδρυσιν καὶ λειτουργίαν τῆς σχολῆς αὐτῆς, εἶχαν πιστεύσει, ὅτι ἡ Κυβέρνησις θὰ ἐλάμβανε μετὰ τὴν καιρὸν ριζικώτερα μέτρα διὰ νὰ ἐξασφαλίσῃ εἰς αὐτὴν στέγην καὶ ἀσφαλῆ συντήρησιν. Ἐνόμισαν καὶ ἐπίστευσαν ὅτι, θεμελιώσασαι αὐταὶ τὸ ἔργον καὶ ἀναλαβοῦσαι οἰκειοθελῶς πρωτοβουλίας, καθήκοντα καὶ βάρη, τὰ ὅποια ὅλα τὰ Ἐυρωπαϊκὰ κράτη ἔλαβαν μέχρι σήμερον διὰ τῶν δῆμων καὶ τῶν Κυβερνήσεών των, θὰ εὑρίσκαν εἰς τὴν συνέχισιν καὶ διάδοσιν αὐτῶν πρόθυμον πᾶσαν Κυβέρνησιν, ἀδιακρίτως κομμάτων.

Ἄλλ' αἰφνης ἐν μέλῳ αὐτῆς τῆς Κυβερνήσεως ἐφευρίσκει καὶ προτείνει τὴν διὰ τοῦ κοινοῦ προαγωγὴν τοῦ ἔργου, ἀποφαινόμενον, ὅτι μόνον μετὰ ἐράνους θὰ δυνηθῶμεν νὰ δώσωμεν στέγην εἰς τὸ σχολεῖον, τὸ ὅποιον προορίζεται νὰ θέσῃ ἰσχυρὰ θεμέλια εἰς τὰ σπῆτια τῶν γενεῶν τῆς αὔριον καὶ νὰ προσπίσῃ τὰ κορίτσια τοῦ λαοῦ ἀπὸ τοὺς φυσικοὺς καὶ ἠθικοὺς κινδύνους τῶν ἐργοστασίων.

Ἡ συμβουλὴ τοῦ κ. Καρπαῆνος εἶνε πολῦτιμος. Δὲν ἀμφιβάλλω δὲ ὅτι ὅλοι καὶ ὅλαι θὰ τὴν ἀσπασθοῦν, ἀφοῦ μάλιστα πρόκειται νὰ οἰκονομηθοῦν οἱ θησαυροὶ τοῦ πτωχοῦ

Δημοσίου. Δὲν νομίζω ὅμως, ὅτι τὰ βάρη τοῦ κοινωφελοῦς αὐτοῦ ἔργου, ὡς εἶπεν ἡ «Ἐστία», πρέπει νὰ ἀνκλάβῃ ὁ κ. Καρπαῆνος, διότι ἔτυχε νὰ εἶνε ἑκατομμυριούχος.

Ἄλλὰ νομίζω ὅτι ὁ κ. ὑπουργὸς τῆς Παιδείας, χωρὶς νὰ γίνῃ κ. Σαλβάγος, ἠμπορεῖ αἰφνης νὰ παραχωρήσῃ δι' ἐν ἔτος τὸν μισθὸν τοῦ ὡς ὑπουργός, διὰ νὰ θέσῃ τὰς βάσεις τῆς πραγματοποιήσεως τῆς ἰδέας του. Οἱ ἄλλοι πλούσιοι συνάδελφοί του ἠμποροῦν νὰ τὸν μιμηθοῦν.

Τὸ καλὸν παράδειγμα πλουσίων Κυβερνητῶν, οἰκονομούντων οὕτω τὸ δημόσιον χρῆμα, ἀλλὰ καὶ εὐεργετούντων τὸν τόπον των, θὰ ἀκολουθήσουν χωρὶς ἄλλο καὶ ἄλλοι πλούσιοι ἢ καὶ ἀπλῶς εὐποροὶ ἰδιώται καὶ τῶν δύο φύλων. Καὶ οὕτω τὸ ζήτημα τῆς ὑπάρξεως τοῦ Ἐπαγγελματικοῦ καὶ Οἰκοκυρικοῦ σχολείου μας λύεται.

Ἐὰν ὅμως ὁ κ. ὑπουργός, ὁ τόσο καλὰ συμβουλευόμενος δὲν θέσῃ τὸ ὄνομά του ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ ἐράνου αὐτοῦ, ἐὰν αὐτὸς διὰ τοῦ κλοῦ παραδείγματός του δὲν δώσῃ πρῶτος σάρκα εἰς τὴν ἰδέαν του, τότε δὲν ἠμποροῦμεν νὰ θεωρήσωμεν τὴν συμβουλὴν του ἐφαρμόσιμον. Καὶ θὰ προσφύγῃ ἡ Σχολὴ καὶ πάλιν εἰς τὴν Βουλὴν τῶν Ἑλλήνων καὶ εἰς τὸν κ. Δηλιγιάννην, τοῦ ὁποῦ αἱ διαθέσεις ἐπὶ τῶν καθηκόντων τῆς Πολιτείας πρὸς τὰς τοιοῦτου εἶδους Σχολὰς εἶνε εὐτυχῶς ἀντίθετοι πρὸς τὰς τοῦ κ. ὑπουργοῦ τῆς Παιδείας.

Δὲν ἀμφιβάλλομεν δὲ τότε, ὅτι τὸ ἔργον θὰ ὑποστηριχθῇ γενναίως, ἀφοῦ τὴν εὐεργετικὴν χρησιμότητά του καὶ διὰ τὴν οἰκογένειαν καὶ διὰ τὴν κοινωνίαν καὶ ὁ κ. Καρπαῆνος μετ' ἐνθουσιασμοῦ προχθὲς ὡμολόγησε καὶ ὁ νῦν πρόεδρος τῆς Κυβερνήσεως πρὸ πολλοῦ ἀνακηρύττει καὶ ἐκθύμως ὑπεστήριξε καὶ ὑποστηρίζει καὶ ὅλοι οἱ κατὰ καιροὺς Πρωθυπουργοὶ καὶ ὑπουργοὶ τῆς Παιδείας ἀναγνωρίζουν.

ΧΩΡΙΣ ΟΝΟΜΑ

Ἡ Ἑλένη ἀπεφάσισε λοιπὸν νὰ αὐξήσῃ καὶ αὐτὴ τὰς γνώσεις της. Οὐδέποτε εἶχεν αἰσθανθῆ τὴν ἀνάγκην τῆς ἀναγνώσεως καὶ τὴν ὠφέλειαν αὐτῆς, ὅσον τῶρα. Ἀπὸ τὰς μαύρας καὶ ἀπελπιστικὰς σκέψεις τῆς μόνον ἡ ἀνάγνωσις ἐνὸς ὠραίου βιβλίου κατάρθωνε νὰ τὴν ἀποσπᾶσθαι. Καὶ κατ' ἀρχὰς ὠραῖον βιβλίον δι' αὐτὴν ἦτο κάθε μυθιστόρημα, εἰς τὸ ὅποιον ὁ ἔρωσ ἐπικίε τὸ πρῶτον πρόσωπον. Ἡσθάνετο ἰδιαιτέραν ἀπόλαυσιν νὰ ψυχολογῇ ὅλους τοὺς ἐρωτευμένους, καὶ νὰ ζητῇ νὰ ἀνευρίσκῃ εἰς αὐτοὺς αἰσθήματα ἀνάλογα μετὰ τὰ τοῦ ἀνδρός της. Καὶ ἐπειδὴ ὅλοι περίπου οἱ ἐρωτευμένοι ὁμοιάζουν, ἡ Ἑλένη ἀνεύρισκεν εἰς κάθε ἄνδρα ἓνα Ἀλέκον καὶ εἰς κάθε γυναῖκα μίαν Σόνια.

Κάθε φοράν ὅπου ἐτελείωνεν ἓν βιβλίον εὐρίσκειτο εἰς μίαν ἐξέγερσιν νευρικὴν, εἰς μίαν ταραχὴν, ἀνάλογον πρὸς τὸ τέλος τῶν προσώπων, τῶν ὁποίων τὰ πάθη καὶ τὰς ἀγωνίας συνεμερίζετο. Ἰδιαιτέραν συγκίνησιν ἠσθάνετο, ὅσκις οἱ ἐρωτευμένοι τῶν βιβλίων της ἐπιπτεχν θύματα τοῦ πλῆθους των. Ἀμέσως ἐφαντάζετο τὸν Ἀλέκον ἰσχυρόν, αὐτοκτόνον, μελαγχολικὸν μέχρι μαγνίης καὶ ἡ καρδιά της ἐσφίγγετο ἀπὸ

ἀγωνίαν. Ὅταν ὁ ἄνδρας της ἐπέστρεφε, τὸν ἀντίκρυζε μετὰ ἀνησυχίαν καὶ τῆς ἐφαίνετο ὅτι ἀνεκάλυπτεν εἰς τὸ βλέμμα του, εἰς τὰ λόγια του, εἰς τὰς σκέψεις του, ἀκριβῶς τὰ συμπτώματα, τὰ ὅποια περιέγραφεν ὁ συγγραφεὺς εἰς τὸ βιβλίον. Τότε ἐλησμονοῦσεν ἐντελῶς τὸν ἑαυτόν της, τὴν ποδοπατουμένην ἀγάπην της, τὴν περιφρονημένην ὑπαρξίν της καὶ ἐγίνετο ἐν εἶδος ἀδελφῆς τοῦ ἐλέους, ἡ ὅποια ἀνελάμβανε τὴν θεραπείαν τῆς ψυχῆς ἐκείνου, ξένη αὐτῆ ἀπὸ κάθε χαρὰν τοῦ κόσμου, ἀπὸ κάθε εὐτυχίαν.

Ἡσθάνετο ὅτι ὅταν ἄφινε νὰ τὴν κυριεύουν αἱ σκέψεις καὶ τὰ αἰσθήματα αὐτὰ ἐγίνετο καλὴ καὶ ὑπέφερεν ὀλιγώτερον. Ἡ ἀγάπη της πρὸς τὸν Ἀλέκον, ἡ ὅποια πρὶν ἦτο ἓνα αἰσθημα μᾶλλον ἐγωιστικόν, ἓνα αἰσθημα συναλλαγῆς, μετεβάλλετο τῶρα σιγᾶ, σιγᾶ εἰς μίαν βαθεῖαν καὶ ἰσχυρὰν ἀγάπην, ἡ ὅποια δὲν ἐζητοῦσε πλέον κανὲν ἀντάλλαγμα καὶ ἡ ὅποια ἦτο ἐτοίμη εἰς κάθε θυσίαν.

Μετὰ τὴν νέαν αὐτὴν μεταβολὴν τῶν σκέψεων καὶ αἰσθημάτων της μετεβλήθη ἐντελῶς καὶ ἡ ζωὴ της. Τὴν ἀπελπισίαν τῶν πρώτων μηνῶν διεδέχθη μία ἡρεμία ψυχικὴ, τῆς ὁποίας τὰ ἀποτελέσματα ἤρχιζαν νὰ γίνωνται καταφανῆ καὶ εἰς τὸν ἄνδρα της ἀκόμη. Ἤρχισε νὰ ἀγαπᾷ πάλιν τὸ σπῆτι της, νὰ ἐνδιαφέρεται δι' ὅλα καὶ δι' ὅλους, νὰ φροντίζῃ διὰ τὸν ἑαυτόν της, νὰ ἀνακτᾷ τὰ ὠραῖά της χρώματα καὶ τὴν ὠραίαν της εὐθυμίαν τῶν παιδικῶν της ἡμερῶν. Ἐγίνετο καὶ πάλιν ὀλίγον κατ' ὀλίγον κοινωνικὴ καὶ αἱ φίλαι της, τὰς ὁποίας ἐπὶ μῆνας δὲν εἶχε συναντήσῃ, διότι οὔτε ἐδέχετο κανένα. οὔτε ἔκαμνεν ἐπισκέψεις, κατάρθωσαν ἐπὶ τέλους νὰ τὴν εὑροῦν εἰς τὸ σπῆτι της, ἄλλαι περίεργοι νὰ ἀνακαλύψουν τὸ μυστικόν της, ἄλλαι πρόθυμοι νὰ τὴν συμπλήθουν καὶ νὰ τὴν παρηγορήσουν καὶ ἄλλαι προεξοφλοῦσαι τὴν ἀπόλαυσιν τῶν νέων εἰδήσεων, τὰς ὁποίας θὰ εἶχαν νὰ κοινωλοῦσιν εἰς τὰ σαλόνια καὶ τὰ κέντρα τοῦ κόσμου.

Ἡ κ. Ροζὰ ἦτο ἡ πρώτη ἐπίσκεψις τὴν ὁποίαν ἐδέχθη. Ὁ εὐθυμος καὶ ζωηρὸς χαρακτήρ της εἴλκυε πάντοτε τὴν Ἑλένην πρὸς αὐτὴν καὶ ἡ χάρις καὶ ἡ κομψότης της τὴν εὐχαριστοῦσαν ἰδιαιτέρως. Χωρὶς νὰ τὴν εἰξεύρῃ ἀπολύτως διακριτικὴν, ὅμως εἶχε τὴν βεβαιότητα οὔτε ἀνακρίσεις θὰ ἤρχιζε νὰ τῆς κάμνῃ ἀμέσως διὰ τὸ μυστήριον, τὸ ὅποιον περιέβαλε τὴν ζωὴν της τῶν τελευταίων μηνῶν, οὔτε θὰ ἐπήγγινε νὰ ἐπινοήσῃ ψεύματα, ἢ νὰ διαδώσῃ ἀνοησίες εἰς τὰ σπῆτια ὅπου ἐσύχναζε.

Ἐπειτα τὸ φθινόπωρον ἦτο ἤδη προχωρημένον ἀρκετά, ὥστε ἡ κ. Ροζὰ ὡς τὰ ἀποδημητικὰ πτηνά, μόλις τῶρα θὰ εἶχεν ἐπιστρέφει ἀπὸ τὰ θερινὰ ταξιδία της. Πιθανὸν νὰ μὴν εἶχεν ἀκόμη εἰδήσιν περὶ τῆς ζωῆς τῶν τελευταίων μηνῶν τῆς Ἑλένης καὶ ἀκόμη πιθανώτερον, ἀψησολημένη μετὰ τῆς νέας τουαλέτες ποῦ θὰ ἔφερε μαζὶ της καὶ μετὰ τὰς νέας ἐντυπώσεις της ἀπὸ τὴν θερινὴν ζωὴν τῶν Ἐυρωπαϊκῶν λουτρῶν καὶ ἐξοχικῶν κέντρων, νὰ μὴν εἶχε λάβει καὶ τὸν καιρὸν νὰ ἀσχοληθῇ μετὰ τὴν ζωὴν τῶν φίλων της.

Ὅλοι αὐταὶ αἱ σκέψεις ἔκαμνεν τὴν Ἑλένην νὰ ἐπαναρχίσῃ τὴν κοσμικὴν ζωὴν της μετὰ τὴν κ. Ροζὰ. Καὶ τὰ

πράγματα ἀπέδειξαν ὅτι εἶχε δίκιον. Ἡ κ. Ροζὰ ἐνδεῦ- μένη μετὰ μίαν τουαλέταν tailleur ἀπὸ στακτὴ ἡλεκτρικὸν χρωμα θουαλασίαν, μετὰ ἓνα καπέλλο μαλακόν, σκεπασμένον ὅλον ἀπὸ μαῦρα πτεροὰ πετεινοῦ, γαντωμένη καὶ ὑποδημένη τῆς στιγμῆς, εἰσῆλθεν εἰς τὸ σαλονάκι τῆς φίλης της μετὰ ἓνα φροῦ-φροῦ μεταξωτῶν μεσοφοριῶν, τὸ ὅποιον ἔκαμνε τὴν ἐντύπωσιν φωλιᾶς μεγάλων πουλιῶν, ποῦ πέρνουν χαρούμενα τὸ φύσημά των.

Τὴν ἐνηγκαλίσθη, τὴν ἐφίλησε κατ' ἐπανάληψιν, ὡς ἐσυνείθιζε νὰ κάμνῃ πάντοτε, τὴν ἐρώτησε προστατευτικώτατα πῶς ἐπέρασε τὸ καλοκαίρι της, πῶς εἶναι ὁ ἄνδρας της, καὶ ἔπειτα ἤρχισε νὰ ὀμιλῇ διὰ τὸ ἰδικόν της καλοκαίρι, διὰ τὴν ζωὴν εἰς τὸ Ἐνίαν, ὅπου ἠναγκάσθη νὰ περάσῃ εἴκοσι ἡμέρας. διότι εἶχαν στείλει τὸν ἄνδρα της ἀπὸ τὸ Παρίσι διὰ θεραπείαν. Φοίρη! ἀγαπητῆ μου, ἡ ζέστη ἐκεῖ! Καὶ ἔπειτα σοῦ λένε γὰρ τὰς Ἀθήνας μας.

Ἀσφύζια! Φαντάσου νὰ δείχνῃ ὁ ὑδράργυρος 32 καὶ νὰ πετιέσαι μετὰ τὸ βαπόρι εἰς μισὴ ὥρα ἀντίκρυ εἰς τὴν Λωζάνην, ἀπὸ τὴν ὁποίαν νὰ βλέπῃς τὸ Mont Blanc. Ἡμπορεῖ νὰ γίνῃ εἰρωνεία μεγαλύτερα ἀπὸ αὐτὴν. Ἐπειτα πληξὶς γενικὴ καὶ καθ' ὅλην τὴν γραμμὴν. Τὸ καζίνο, τὸ θέατρον, ἡ κίνησις ὅλα νερόβραστα. Μία δειροστοιχία μεγάλη ἐπάνω εἰς τὸ Quaï, μετὰ τὰ δένδρα κομμένα τετράγωνα ὅσων νὰ εἶναι τίποτε πελώριοι ὀγκόλιθοι πράσινοι ποῦ κρέμονται ἐπάνω ἀπὸ τὰ κεφάλια τῶν περιπατητῶν. Οὐφ! ἀηδία! Μόνον τὸ χαρτοπαίγιον ἐνδιαφέρει κάπως, ἀλλὰ καὶ αὐτὸ μονότονον, ψυχρόν, χωρὶς μεγάλας συγκινήσεις...

Ἡ Ἑλένη ξεσυνειθισμένη πλέον ἀπὸ τὸ ὕψος αὐτὸ καὶ τὸν χεῖμαρρον τῶν λόγων τῆς φίλης της ἀνέπνεε μετὰ κόπον, τόσο ἠσθάνετο. πόσον θὰ ἐκοπίαζεν ἐκείνη, ἡ ὅποια ὠμιλοῦσεν ἔτσι ζωηρά, ἀκράτητα, χωρὶς διακοπὴν.

Μόλις ἠμπόρεσε νὰ τὴν διακόψῃ μετὰ τὰς δύο δειλὰς λέξεις της: Ὡστε δὲν διεσκέδασες ἐφέτος;

Ὅχι δὲν λέω αὐτό. Ἐπειτα ἐπήγγαμεν εἰς τὰ βουνά, ἠύραμεν συντροφίαν καὶ ἐπεράσαμεν καλοῦσικα. Ἀλλὰ ξέρεις τί θὰ εἶπῃ νὰ χάσῃς ἔτσι εἴκοσι ἡμέρες εἰς τὸ βρόντο! εἰς ἓνα ἀτελείωτο tête-à-tête μετὰ τὸν ἄνδρα σου, ὁ ὁποῖος ἐπειδὴ κάμνει θερμὰ λουτρά, πρέπει νὰ κλείεται μέσα ἀπὸ τὰς δέκα καὶ ὁ ὁποῖος νὰ διαβάζῃ διαρκῶς ἀπὸ τὸ πρῶτ' ἕως τὸ βράδυ ἐφημερίδες καὶ βιβλία, . . . βιβλία καὶ ἐφημερίδες. . . Ὡ! εἶναι φοβερόν!

Καὶ εἰς τὸ Παρίσι θὰ ἐπήγγες βέβαια! αὐτὴ ἡ ὠραία τουαλέττα!

Ὡ, ναί! εἰς τὸ Παρίσι, μάλιστα. Ἐκεῖ ζῆ κανεὶς ἐπὶ τέλους. Χειμῶνα ἡ καλοκαίρι, πάντα ἔχεις νὰ βλέπῃς ὠραία πράγματα. Τοῦλάχιστον τρέχεις εἰς τὰ μαγαζιά καὶ χορταίνεις ἀπὸ φορέματα νέα, ἀπὸ καπέλλα, ἀπὸ bijoux, ἀπὸ νταντέλες. Μάλιστα! ἐκεῖ εὐρίσκομαι εἰς τὸ κέντρον μου.

Πηγαίνω εἰς τοὺς μεγάλους ράπτας καὶ βλέπω τὴν παρέλασιν τῶν μοντέλων. Εἶναι ἡ saison τῶν ἐπαρχιῶν καὶ τῶν ξένων. Γιὰ τοῦτο τὸ chic τὸ Παριζιάνικον δὲν τὸ ἀπαντᾷ πάντοτε τὴν ἐποχὴν αὐτὴν, ἐπειδὴ, βλέπεις, αἱ ἐπαρχίαι

ἔχουν ἰδικήν των ἀντίληψιν τοῦ ὄραίου. Ἄλλ' ὅπωςδὴποτε τὸ πρᾶγμα εἶναι ὑπερβολικὰ διασκεδαστικόν.

Ἡ Ἑλένη ἀνέπνευσε δυνατὰ.

ΟΙΚΟΚΥΡΑΙ ΚΑΙ ΟΙΚΟΚΥΡΕΙΟ

Β'.

Ἡ ὑπάρχῃς ἄλλως τῶν Οἰκονομικῶν καὶ Ἐπαγγελματικῶν σχολῶν συνδέεται καὶ μὲ τὴν μόρφωσιν τῶν κοριτσιῶν τῶν λαϊκῶν τάξεων εἰς τέχνας καὶ βιομηχανίας, διὰ τῶν ὁποίων ἐξασφαλίζεται τὸ μέλλον αὐτῶν ἐντιμον καὶ ἀξιοπρεπές.

Ἡ κόρη τοῦ λαοῦ, ἡ καταδικασμένη νὰ πλαισῆ ἀπὸ τὰ πρῶτα τῆς ζωῆς της ἔτη τὸν ἀγῶνα τῆς ζωῆς, εἰς τὸ Ἐπαγγελματικὸν σχολεῖον προστρέχει διὰ νὰ σωθῆ ἀπὸ τοὺς κινδύνους, οἱ ὅποιοι τὴν ἀναμένουν εἰς τὸ ἐργοστάσιον. Ἐκεῖ κλεισμένη εἰς ἀνήλια καὶ ὑγρὰ δωμάτια καταδικάζεται εἰς δεκαπεντάωρον πολλὰς συνεχῆ ἐργασίαν, ἐξαντλουμένη φυσικῶς, κατὰ τὴν κρίσιμον ἐποχὴν τῆς ἀναπτύξεώς της καὶ προπαρασκευάζουσα μέλλον εἰς γενεὰς ἐκφύλους καὶ ἐξαμβλωματικὰς. Ἐὰν εἰς τοὺς φυσικοὺς αὐτοὺς κινδύνους προστεθοῦν καὶ οἱ ἠθικοί, οἱ ὅποιοι τὴν ἀναμένουν καὶ τῶν ὁποίων τὰ χρονικὰ τῶν ἐφημερίδων δίδουν κατ' ἡμέραν πιστὴν καὶ ἀκριβῆ εἰκόνα, τότε ἐννοεῖται ἡ ὑψηλὴ σημασία τῆς λειτουργίας τῶν Οἰκοκυρικῶν καὶ Ἐπαγγελματικῶν σχολῶν, καὶ ἡ μέριμνα, ἣν αἱ Κυβερνήσεις καὶ οἱ δῆμοι ὅλων τῶν Εὐρωπαϊκῶν κρατῶν κατέβαλιν ὑπὲρ γενικεύσεως αὐτῶν. Ὅπου ἀνοίγεται ἓν Ἐπαγγελματικὸν Σχολεῖον κλείεται εἰς οἶκος ἀνοχῆς, εἶπε μέγας Ἑλβετὸς κοινωνιολόγος. Καὶ εἶχε δίκαιον. Ἡ εὐκολία ἢ παρέχομένη εἰς τὰ κορίτσια τοῦ λαοῦ πρὸς ἐκμάθησιν ἐπαγγέλματος βιοποριστικοῦ, ὑπὸ ἄρως ὑγιεινῆς καὶ δικαίτης ἐπιβαλλομένου ὑπὸ τῆς ἐπιστήμης καὶ ἡ σύγχρονος μόρφωσις τοῦ πνεύματος καὶ τοῦ ἥθους των εἶναι τὰ ἐφόδια, τὰ ὅποια τὴν μὲν ἐργασίαν θὰ καταστήσουν ἐντελῆ εἰς τὸ εἶδος της καὶ ἀγαπητὴν, τὴν δὲ ἐργάτιδα θὰ ἀποδώσουν εἰς τὴν κοινωνίαν, παράγοντα λαϊκῶν πληθυσμῶν ἐντίμων καὶ ὑγιῶν σωματικῶς καὶ ψυχικῶς.

Ὅλα αὐτὰ ἐμελετήθησαν ἤδη ἀπὸ τοὺς σοφοὺς ἄνδρας καὶ νομοθέτας τῶν πολιτισμένων κρατῶν τοῦ κόσμου, οἱ ὅποιοι δὲν ἐφρόνουν ὅτι ἡ ἰδρυσίς των ἦτο ἔργον μόνον γυναικεῖον. Καὶ ἀναφέρομεν δύο ἀπὸ τὰ μικρότερα ἐξ αὐτῶν: Τὸ Βέλγιον, εἰς τὸ ὅποσον ἀπὸ τοῦ 1888 καὶ ἐντεῦθεν λειτουργοῦν 300 οἰκοκυρικὰ καὶ ἐπαγγελματικὰ σχολεῖα, εἰς τὰ ὅποια φοιτῶσι περὶ τὰς 10,000 μαθητρίαι. Καὶ τὴν Ἑλβετίαν εἰς τὴν ὁποίαν λειτουργοῦν 214 σχολεῖα μὲ ἀνάλογον ἀριθμὸν μαθητριῶν.

Εἰς τὴν Ἀγγλίαν, ὅπου ὑπάρχουν τὰ τελειότερα κατηρητισμένα Οἰκοκυρικὰ Σχολεῖα, ὑπάρχουν εἰδικώτερα μόνον διὰ τὸ μάθημα τῆς μαγειρικῆς 4,512 σχολεῖα, εἰς τὰ ὅποια διδάσκονται 237,636 νέαι Ἀγγλίδες ὅλων τῶν κοινωνικῶν τάξεων τὴν ὑγιεινὴν καὶ οἰκονομικὴν μαγειρικὴν,

ἐκ τῆς ὁποίας πολὺ δικαίως τὸ Ἀγγλικὸν ἔθνος ἐξαρτᾷ τὴν ἀκμὴν τῆς φυλῆς του. Αὐτὸς ὁ βασιλεὺς Ἐδουάρδος τῆς Ἀγγλίας, ὅταν ἦτο πρίγκηψ τῆς Οὐαλίας εἶχε μεταβάλλει ὀλόκληρον διαμέρισμα τοῦ ἐν Sandringham παλατιοῦ του εἰς σχολεῖον μαγειρικῆς, εἰς τὸ ὅποσον αἱ τρεῖς θυγατέρες του παρηκολούθουν τακτικώτατα μαγειρικὰ μαθήματα.

Ὅλοι οἱ μεγάλοι οἰκονομολόγοι τοῦ κόσμου ἠσχολήθησαν πολὺ μὲ τὸ ζήτημα τῆς οἰκοκυρικῆς μορφώσεως τῶν γυναικῶν καὶ ἰδοὺ πῶς εἰς τούτων ὁ Φρειδερίκος Παπὺ ἐκαρακτήρησεν αὐτό: «Ἡ οἰκιακὴ οἰκονομία εἶναι ἡ βᾶσις τῆς πολιτικῆς οἰκονομίας καὶ μία δικιτητικὴ μαγειρικὴ εἶναι εἰς τῶν ἀπαραιτήτων παραγόντων διὰ τὴν εἰρήνην τῆς οἰκογενείας. Καὶ ὑπὸ ἔποσιν ἀκόμη καλλιτείας, τέχνης καὶ ἐπιστήμης καὶ πάσης πνευματικῆς καὶ ἠθικῆς ἀναπτύξεως τοῦ ἔθνους, ὅστις ἤθελε κατορθώσῃ νὰ ἐκρίζωσῃ ἀπὸ τὰ πνεύματα καὶ ἀπὸ τὰς συνηθείας μας ὅλας τὰς πλάνας τῆς δικιτητικῆς, εἰς τὰς ὁποίας ὑποβαλλόμεθα σήμερον, ὅστις θὰ ἐδιδάχθῃ εἰς τὰς διδασκαλίσσας, εἰς τὰς μητέρας, καὶ εἰς τὰς θυγατέρας μας τὴν τέχνην τῆς ἐπιστημονικῆς προπαρασκευῆς τῶν τροφῶν, ὧν ἔχει ἀνάγκη ὁ ὀργανισμὸς μας, θὰ ἔκαμεν εἰς τὴν ἀνθρωπότητα τόσον καλόν, ὅσον κακόν τῆς ἔκαμεν ὁ Ναπολέων καὶ ὁ Βίσμαρκ.»

Καὶ οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες, οἱ ὅποιοι τόσον μικρὰν θέσιν ἀνεγνώριζαν τότε εἰς τὴν γυναῖκα, ὥστε πολὺ ὀλίγος λόγος γίνεται περὶ αὐτῆς εἰς τὰ ἔργα των, ὅμως διὰ τὴν σημασίαν τῆς οἰκοκυρικῆς μορφώσεως αὐτῆς, ὀλόκληρον πραγματεῖαν ἔγραψεν ὁ Ξενοφῶν, διερμηνεύων εἰς αὐτὴν τὰς γνώμας τοῦ μεγάλου διδασκάλου τῆς ἀρχιότητος Σωκράτους. Ὅτι ἐν τέλει ἡ καλὴ οἰκοκυρικὴ μόρφωσις εἶναι ἡ ἀναγκαία συμπλήρωσις τῆς γενικῆς μορφώσεως τῆς γυναικὸς καὶ ἡ βᾶσις πάσης εὐτυχίας της εἶναι ἀναντίρρητον. Καὶ ὅτι εἶναι ἀνάγκη ὅλοι καὶ ὅλοι, Κυβερνήσεις, πλοῦσοι ἰδιῶται, κυρίαι νὰ καταβάλλωμεν πᾶσαν προσπάθειαν, ὅπως ἡ πρώτη αὐτῆ Ἐπαγγελματικὴ καὶ Οἰκοκυρικὴ σχολή, ἐξασφαλιζομένη ὑλικῶς, καὶ τὰς ἐλλείψεις της, ὅπου ἔνεκεν οἰκονομικῶν λόγων ὑπάρχουν, συμπληρώσῃ καὶ ἀποβῆ τὸ κέντρον καὶ ὁ πυρρὴν τῆς ἀνὰ τὴν ἔσω καὶ ἔξω Ἑλλάδα μορφώσεως καλῶν οἰκοκυρῶν καὶ καλῶν τεχνιτριῶν, διὰ τῆς ἰδρύσεως παντοῦ σχολῶν πρακτικῶν.

Τὰ ἐπαγγελματικὰ εἰς τὴν ἔξω Ἑλλάδα

Ἦδη μὲ τὰ γλίσχρα μέσα, τὰ ὅποια διαθέτομεν, δυνάμεθα νὰ υπερηφανευόμεθα, διότι τὸ παράδειγμά μας ἠκολούθησαν καὶ ἄλλαι πόλεις τῆς ἔσω καὶ ἔξω Ἑλλάδος, αἱ ὁποῖαι εἴτε ἔστειλαν ἐδῶ μαθητρίαι πρὸς μόρφωσιν, εἰς ἃς ἀνέθεσαν τὴν ἰδρυσιν ἰδίων σχολῶν, εἴτε παρέλαβον κυρίαι ἐκ τοῦ ἰδικοῦ μας προσωπικοῦ, εἰς τὰς ὁποίας ἀνέθεσαν τὴν διοργάνωσιν τῆς Σχολῆς των. Ἡ Σάμος, ἣτις ἀπέκτησε σχολὴν Ἐπαγγελματικὴν, χάρις εἰς τὴν γενναιοδωρίαν τοῦ πρώην ἡγεμόνος αὐτῆς Μαυρογένους πασᾶ παρέλαβε περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ 1903 τὴν τότε διευθύντριαν τῆς Σχολῆς μας δα Στ. Νικολαίδου,

ὡς καὶ τὴν μίαν ἐκ τῶν τότε διδασκουσῶν τὴν κοπτικὴν καὶ ραπτικὴν δα Φραγγούλη, αἵτινες καὶ διοργάνωσαν τὴν ἐν Σάμῳ σχολὴν.

Ἡ Βάρνα ἀπέστειλεν ἐδῶ δι' ἐξόδων τῆς ἐκεῖ Ἐνώσεως τῶν Ἑλληνίδων δύο μαθητρίαι, ὧν ἡ μία κατηρτίσθη εἰς ὅλα τὰ καλλιτεχνικὰ μαθήματα καὶ ἡ ἄλλη εἰς τὴν ραπτικὴν καὶ εἰς τὰ οἰκοκυρικὰ καὶ αἵτινες προορίζονται διὰ τὴν διοργάνωσιν τῆς ἰκεῖ Ἐπαγγελματικῆς Σχολῆς, ἣτις ἤρχισεν ἤδη λειτουργοῦσα. Δὲν ὑπάρχει δὲ πόλις Ἑλληνικὴ ἄλλ' οὔτε τῆς ὑποδούλου Ἑλλάδος, ἡ ὁποία νὰ μὴν ἀντιπροσωπεύεται διὰ μαθητριῶν, προωρισμένων, εἴτε εἰς τὰ ὑπάρχοντα σχολεῖα νὰ προσληθθοῦν διὰ νὰ διδάξουν πρακτικὰ μαθήματα, εἴτε εἰς διοργάνωσιν πρακτικῶν σχολῶν νὰ προβοῦν.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ

Μία καλὴ ἰδέα

Ὁ καιρὸς εἶνε θαυμασίος. Ἐπειδὴ ἡ μαμὰ εἶνε ἀκόμη ὀλίγον κουρασμένη ὁ μπαμπᾶς ἤλθε καὶ τὴν ἐπῆρε μὲ τὴν ἀμαξά, εἰς περίπατον. Ὁ Τρότ καὶ ἡ ἀδελφοῦλα του κατέβησαν εἰς τὸ περιβόλι μὲ τὴν Jane καὶ τὴν παραμάνα. Ὁ Τρότ παίξει κατὰ γῆς μὲ τὴν χοντρὴ ἄμμο, ὅπου εἶνε στρωμένο τὸ περιβόλι, χωρίζοντας τὰ μαῦρα χαλίκια ἀπὸ τὰ ἄσπρα καὶ πετῶντας αὐτὰ ἀπὸ τὸ ἓν χέρι εἰς τὸ ἄλλο. Αὐτὸ εἶνε ἓνα παιχνίδι ἀρετὰς περίπλοκον, τὸ ὅποσον εἶνε ἀδύνατον νὰ ἐξηγήσῃ εἰς τοὺς μεγάλους. Τὴν ἀδελφοῦλα κρατεῖ εἰς τὰ χέρια της ἡ παραμάνα καὶ τὴν περιπατεῖ ἢ τὴν βάζει μέσα εἰς τὸ ἀμαξάκι της καὶ τὴν κινεῖ σιγὰ σιγὰ διὰ νὰ μὲν ἤσυχη. Μόλις ἐφυγεν ὁ μπαμπᾶς καὶ ἡ μαμὰ καὶ παρουσιάζεται καὶ ἡ Τερέζα, μὲ μίαν ὄρνιθα εἰς τὰ χέρια, τὴν ὁποίαν ἔρχεται νὰ μαθήσῃ. Ἐφερὲν ἀκόμη μαζὶ της τὸν τρύφτη, κόρες ψωμιοῦ καὶ ἓνα κουτὶ στρογγύλο ἀπὸ σμαλτωμένο σίδηρο, διὰ νὰ ἐτοιμάσῃ τριμμένο ψωμί. Ὁ Βερτράνδος, ὁ περιβολάρχης, ἤλθε νὰ φυτεύσῃ ἐκεῖ κοντὰ μὲ τὸ σκαλιστῆρι εἰς τὸ χέρι. Καὶ καθὼς φαίνεται, διηγεῖται μίαν ἱστορίαν πολὺ ἀστείαν, διότι ὅλοι γελοῦν μὲ τὴν καρδιά τους καὶ φωνάζουν. Ὁ Τρότ εἶνε δυσχερῆς, δὲν τοῦ ἀρέσει ν' ἀκούῃ νὰ φωνάζουν ἔτσι δυνατὰ τὸ ἴδιο καὶ ἡ μαμὰ του. Θέλει κάτι νὰ πῆ, ἀλλ' ἐννοεῖ ὅτι εἶνε μάταιο· κανεὶς δὲν θὰ τὸν ἀκούσῃ, δι' αὐτὸ προτιμᾷ νὰ σιωπήσῃ.

Πλησιάζει εἰς τὴν ἀδελφοῦλα του. Ἄλλὰ πῶς ἔμπορεῖ νὰ κοιμᾶται μὲ ὅλον αὐτὸν τὸν θόρυβο; Καὶ ὅμως τὸ καλλίτερον εἶνε αὐτό! Τουλάχιστον δὲν φωνάζει, διότι μόλις ἀνοίγει τὰ μάτια ἀρχίζει τίς φωνές. Ὁ Τρότ δὲν ἔμπορεῖ νὰ ἐννοήσῃ γιατί πάντοτε νὰ ὑποφέρῃ. Τῆς τρίβουν τὴν κοιλιὰ, τὴν κτύποῦν ἐλαφρὰ εἰς τὴν πλάτη, τὴν κουνοῦν, τῆς δίδουν γάλα, τὴν περπατοῦν! Καὶ πολλὰς φορὰς τίποτα δὲν ἔμπορεῖ νὰ τὴν ἠσυχάσῃ. Τότε ὁ Τρότ ἐνθυμεῖται τί τοῦ εἶχε πῆ ἡ κυρία Τρεάν· ὅτι τὰ μωρὰ ἔτσι εἶνε πολὺ λυ-

πημένα, ὅταν ἔρχονται εἰς τὸν κόσμον, διότι δὲν βλέπουν πλέον τοὺς ἀγγέλους.

Αὐτὸ εἶνε ἀλήθεια· κανεὶς εἰς τὸ σπῆτι δὲν ὁμοιάζει μὲ ἄγγελον. Ὁ μπαμπᾶς εἶνε πολὺ ὄρατος, καὶ ὅμως ὅλος διόλου ἄλλο πρᾶγμα. Ἡ μαμὰ ἔμπορεῖσε νὰ ἔχη κάποιον ὁμοιότητα, ἀλλὰ δὲν ἔχει πτερὰ. Διὰ τοὺς ἄλλους οὔτε λόγος νὰ γίνεταί! Ἡ Jane ἔχει τὴν μύτη καὶ τὸ στήθον πολὺ μυτερά. Ἡ παραμάνα ὁμοιάζει μὲ ἐλέφαντα. Ἡ Τερέζα εἶνε πολὺ γρηᾷ, ὁ Βερτράνδος εἶνε βρώμιος. Μένει ἀκόμη ὁ Τρότ, ἀλλ' αὐτὸς ἠξεύρει πολὺ καλὰ ὅτι δὲν εἶνε ἄγγελος. Κάθε ἄλλο! Ἀκόμη χθὲς ἡ μαμὰ του τοῦ ἔλεγε πῶς εἶνε ἓνας διαβολάκος. Ἄν καὶ πρὸ ἡμερῶν ἡ κυρία Ray, ἔλεγε πῶς ἔχει τὸ πρόσωπο ἐνός χερουβεῖμ, καὶ τὸ χερουβεῖμ εἶνε ἄγγελος. Αὐτὴ ἡ ἰδέα τὸν συγκινεῖ καὶ τὸν κάμνει νὰ στέπτεται. Ἐξαφνὰ ἡ Τερέζα αἰσθάνεται νὰ τὴν τραβοῦν ἀπὸ τὸ φόρεμα. Στρέφεται.

— Τι θέλεις, μικρούλη μου;

— Μοῦ δίνεις, σὲ παρακαλῶ, τὰ φτερά τῆς κότας τὰ πλέον μεγάλα;

Ἡ Τερέζα τὰ κάμνει ὅλα ἓνα μάτσο καὶ τὰ δίδει τοῦ Τρότ. Τί κρίμα ποῦ δὲν εἶνε ἄσπρα! Ὑπομονή. Θέλει ἓνα κομμάτι σπάγγο. Ὁ Βερτράνδος ἔχει εὐτυχῶς, μέσα εἰς τὴν τσέπη του. Δὲν ἔμπορεῖσε νὰ ἐπιθυμήσῃ τίποτε καλλίτερον. Ὁ Τρότ κάθεται κατὰ γῆς καὶ ἀρχίζει τὴν ἐργασίαν του. Εἶνε δύσκολον, ἀρετὰ δύσκολον, ἀλλὰ μὲ τὴν ὑπομονὴν θὰ ἐπιτύχῃ.

Ὁ Βερτράνδος διηγεῖται εἰς τῆς γυναῖκας ὅτι ἔπειτα ἀπὸ ὀλίγην ὥραν θὰ περάσουν τὰ ἀμαξία, τὰ ὅποια ἐπιστρέφουν ἀπὸ τὴν ἐορτὴν τοῦ Saint-Didier. Πρέπει νὰ ἴδουν τί τουαλέττες! ἔμποροῦν νὰ ὑπάγουν ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὰ κάγκελα. Ἡ Jane λέγει εἰς τὸν Τρότ, ὁ ὅποιος ἦτο ἀφωσιωμένος εἰς τὸ ἔργον του:

— Κύριε, πρόσεξε μιά στιγμὴ τὴν μικρούλα· ἂν κλαίῃ φώναξέ μας, θὰ πᾶμε εἰς τὸ βάθος τοῦ κήπου.

— Πολὺ καλὰ.

Ἡ Jane λύνει τὴν ποδιά της, ὅπως οἱ ἄνθρωποι ὅπου θὰ περνοῦν ἀπὸ ἐκεῖ νὰ μὴν τὴν πάρουν διὰ νταντὰ, ἀλλὰ διὰ διδασκάλισσαν, καὶ ξεκινοῦν. Ὁ Βερτράνδος χαριεντίζεται μὲ τὴν παραμάνα. Ὁ Τρότ μένει καθισμένος χάμου καὶ ἀποροφῆμένος ἀπὸ τὴν ἐργασίαν του. Μιὰ πτέρυγα εἶνε ἤδη τελειωμένη, καὶ ἰδοὺ καὶ ἡ ἄλλη, δὲν εἶνε τελείως ὅμοια ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ εἴμεθα πολὺ ἀπαιτητικοί. Κάμνει ὅ,τι ἔμπορεῖ. Τώρα πρόκειται νὰ τὰς στερεώσῃ εἰς τὴν πλάτην του καὶ αὐτὸ δὲν εἶνε εὐκολον πρᾶγμα· καὶ ὁ Τρότ προσπαθεῖ νὰ γυρίσῃ τὸ κεφάλι του διὰ νὰ δῇ τὴν ὠμοπλάτην του. Εἶνε φοβερόν! Καὶ ὅμως τὰ πουλάκια κάμνουν αὐτὸ μὲ τὴν εὐκολίαν. Τέλος χάρις εἰς τὸν σπάγγο τὸ κατάρθωσε. Τώρα βέβαια ὁμοιάζει μὲ ἄγγελον, ἀλλὰ χρειάζεται ἓνα φόρεμα ἄσπρο. Ἡ ποδιά τῆς Jane εὐρίσκεται ἐκεῖ κοντὰ. Ὁ Τρότ τὴν δένει εἰς τὸν λαιμὸν του. Πρέπει νὰ κάμῃ γρήγορα, διότι τὸ μωρὸ ἤρχισε νὰ κινῆται. Γρήγορα, γρήγορα ἓνα στέμμα! Τὸ κουτὶ ἀπὸ τὸ σμαλτωμένο σίδηρο, θὰ εἶνε περίφημο γιὰ αὐτό. Δὲν πηγαίνει ἀκριβῶς εἰς τὰ

κεφάλι του αλλά δὲν πειράζει μὲ λίγη προσοχὴ θὰ σταθῇ. Τοῦ χρειάζεται και μιά ἀρπα. Ὁ Τρότ πέρνει τὸν τρίπτη, και τρίβει ἐπάνω τὸ μαχέρι ὅπου ὁ Βερτράνδος εἶχεν ἀφήσει· εἶνε μία τελειότης.

— Οὐά, οὐά, οὐά !...

“Οχι, ὄχι μὴν κλαῖς. Περίμενε ἀκόμη ἓνα λεπτό, ἀδελφούλα μου. Αὐτὴ δὲν τὸν βλέπει. Ὅλοι λοιπὸν οἱ κόποι θὰ πᾶνε χαμένοι; Ὁ Τρότ τραβᾷ μιὰ καρτέλα κοντὰ εἰς τὸ ἀμαξάκι και ἀνεβαίνει ἐπάνω. Προσοχὴ εἰς τὸ στέμμα!

— Κῦτταξέ με Λουκία!

Αὐτὴ κάθε ἄλλο σκέπτεται, ἀρχίζει νὰ κινεῖται και ἐτοιμάζεται νὰ κλάψῃ. . . . Πῶς νὰ κάμῃ;

“Α! ἀλήθεια, οἱ ἄγγελοι τραγωδοῦν ἐνῶ παίζου τὴν ἀρπα. Τὴν ἀρπα κατορθώνει νὰ τὴν παίξῃ, ἀλλὰ νὰ τραγουδήσῃ, αὐτὸ δὲν εἶνε πολὺ εὐκόλο, Ὁ Τρότ δὲν εἶνε περίφημος εἰς τὸ τραγοῦδι, ἔχει μιὰ φωνὴ φρικτὴν και κάμνει ἀδιακόπως λάθη. Τέλος κάττι θὰ καταφέρῃ, και τῆς ἀδελφούλας του θὰ τῆς ἀρέσῃ ὅπως και ἂν εἶνε.

Και μὲ σχήματα χαριτωμένα και μὲ ὄλην τὴν δύνναμιν τῶν πνευμάτων του, ὁ Τρότ ἀρχίζει νὰ τραγουδῇ. Τὸ μωρὸ

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

ΤΟ ΧΕΡΙ ΤΗΣ ΜΑΪΜΟΥΣ

“Ἐξὼ ἡ νύχτα εἶνε ψυχρά και ὑγρά, ἀλλ’ εἰς τὸ μικρὸν σαλονάκι τῆς κυρίας Οὐάιτ, τὰ παράθυρα εἶνε καλὰ κλεισμένα και εἰς τὸ τζάκι καιεῖ ὠραία φωτιά. Ὁ πατέρας και ὁ γυιὸς παίζουν σκάκι και ἡ κυρία Οὐάιτ παρακολουθεῖ τὸ παιχίδι καθισμένη κοντὰ εἰς τὴν φωτιά.

— Ἀκούς τὸν φοβερὸν αὐτὸν ἄερα; εἶπεν ὁ κύριος Οὐάιτ, ὁ ὁποῖος πολὺ ἀργὰ ἀνεκάλυψεν ἓνα λάθος του, και ἤθελε διὰ τῆς ὁμιλίας νὰ ἐμποδίσῃ και τὸν υἱὸν του νὰ τὸ ἀνακαλύψῃ.

— Τὸν ἀκούω, ἀπεκρίθη ἐκεῖνος χωρὶς νὰ σηκώσῃ τὰ μάτια ἀπὸ τὰ διάθωρα κόκκαλα τοῦ παιχιδιού... Σκάκι!

— Πολὺ φοβοῦμαι ὅτι δὲν θὰ ἤμπορέσῃ νὰ ἔλθῃ ἀπόψε, ἀπεκρίθη ὁ πατέρας. Νά! πόσον δυσάρεστον εἶνε νὰ κάθεται κανεὶς τὸσον μακρὰν ἀπ’ ὄλα τὰ μακρινὰ μέρη αὐτὸ βεβαίως εἶνε τὸ χειρύτερον· δὲν ἤμπορῶ νὰ ἐννοήσω τί σκέπτονται αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι, ὅπου διαλέγουν αὐτὰ τὰ μέρη, εἶπε θυμωμένος.

— Ἦσύχασε, φιλὲ μου, τοῦ εἶπεν ἡ σύζυγός του μὲ ἀγάπην, θὰ κερδίσῃς τὸ ἐπόμενον παιχίδι.

Ὁ κύριος Οὐάιτ ἐσήκωσε τὸ κεφάλι του εἰς τοὺς λόγους αὐτοὺς αἰφνιδίως και εἶδε τὴν σύζυγον ὅπου ἔκαμε σημεῖόν τι εἰς τὸν υἱὸν του. Δὲν ἀπεκρίθη τίποτε και ἐστρεψε τὸ κεφάλι κάμνων ἓνα μορφασμὸν.

— Νά τον, εἶπε, ὁ Ἐρβέρτος Οὐάιτ, ἀκούων νὰ κτυπᾷ ἡ πόρτα τοῦ κήπου και ἓνα βαρὺ βήμα νὰ διευθύνεται πρὸς τὴν εἴσοδον τοῦ σπιτιοῦ. Ὁ γέρον κύριος ἐσηκώθη μετὰ σπουδῆς και ἐξῆλθεν εἰς τὸν διάδρομον, ὅπου μετ’ ὀλίγον ἠκούσθη νὰ ὁμιλῇ μὲ ἐνδιαφέρον με τὸν νεοελθόντα. Τόσα δὲ πολλὰ ἔλεγε διὰ τὴν κακὴν τύχην του, ὥστε ἡ κυρία Οὐάιτ, ἠναγκάσθη νὰ φωνάξῃ ἀπὸ μέσα: «Φθάνει! φθάνει!» Μετ’ ὀλίγον ὁ κύριος Οὐάιτ εἰσήλθε ἀκολουθούμενος ἀπὸ ἓνα κύριον ὑψηλὸν και κατακόκκινον.

— Ὁ ταγματάρχης Μορίς, εἶπε παρουσιάζων αὐτόν. Ὁ κύριος Μορίς ἔχαιρέτησε τὴν μητέρα και τὸν υἱόν, ἐκάθησε πλησίον εἰς τὸ τζάκι, και ἐπερίμενε νὰ ἐτοιμάσῃ ὁ οἰκοδεσπότης ἓνα θερμὸν ποτὸν ἀπὸ οὐίσκι.

ἄμέσως παύει νὰ κινεῖται τὰ ματάκια του μὲ τὸ ἀβέβαιον ἀκόμη βλέμμα φαίνονται ὅσν νὰ βλέπουν μὲ συμπάθειαν τὸν Τρότ. Δὲν εἶνε φαντασία. Τὸν κυττάζει πραγματικά. Τί νὰ θέλῃ νὰ πῇ αὐτὸς ὁ μορφασμός; Ὅταν θέλῃ νὰ κλάψῃ δὲν ἀνοίγῃ τὸ στόμα μὲ αὐτὸν τὸν τρόπον. Δὲν κλαίει! Δὲν κλαίει! Γελάει, ὦ! τί ὠραῖα ποῦ γελάει, μὲ περίεργο γέλοιο και κινεῖ τὰ χερσάκια τῆς μὲ ὕφος κατευχαριστημένο. Ὁ Τρότ εἶνε τρελὸς ἀπὸ χαρὰ και ἀπὸ ὑπερηφάνεια. Αὐτὸς μόνος ἐμάντευσε τί ἤθελε. Και ἤρχισε πάλιν νὰ τραγουδῇ.

— Χριστέ!

Και οἱ τρεῖς ἔμειναν ἀκίνητοι ἀπὸ ἐκπληξιν ἐμπρὸς εἰς τὸν Τρότ, μεταμορφωμένοι εἰς ἄγγελον, μὲ τὰ μάτια εἰς τὸν οὐρανὸ, μὲ ἔκφρασιν ἀγγελικὴν, ὁ ὁποῖος ἐκτυποῦσε τὸν τρίπτη μὲ τὸ μαχέρι, και ἐτραγουδοῦσε μὲ φοβερὰ λάθη μίαν φανταστικὴν *Μασσαλιώτιδα*, ἐμπρὸς εἰς τὴν ἀδελφούλα του, ἡ ὁποία ἐπετοῦσεν ἀπὸ χαρὰν.

(Κατὰ τὸ ἰταλικὸν)

Εἰς τὸ τρίτον ποτηράκι, τὰ μάτια τοῦ ἀξιωματικοῦ ἔλαμψαν περισσότερο και ἤρχισε νὰ ὁμιλῇ. Ἡ μικρὰ οἰκογενειακὴ συντροφιά ἤρχισε νὰ κυττάζῃ μὲ περισσότερον ἐνδιαφέρον τὸν ἐπισκέπτην αὐτόν, ὁ ὁποῖος ἤλθε ἀπὸ τόπους μακρινούς, και ὁ ὁποῖος ἐδιηγείτο ἀγρία σκηνὰς και ἀνδραγαθήματα τὰ ὁποῖα τοὺς ἐξέπλητταν.

— Εἶνε τώρα εἴκοσι ἓνα χρόνια, εἶπε ὁ κύριος Οὐάιτ κάμνων ἓνα σημεῖον μὲ τὸ κεφάλι του πρὸς τὴν γυναῖκα και τὸν υἱόν του. Ἐ“Ὅταν ἔφυγεν ἀπὸ τὸ κατὰστημα ὁ Μορίς ἦτο πολὺ μικρός. Κυττάζατέ τον ὁμως τώρα.

— Δὲν φαίνεται νὰ ὑπέφερε πολὺ, εἶπε εὐγενῶς ἡ κυρία Οὐάιτ.

— Ἦθελα πολὺ, και ἐγὼ νὰ ὑπάγω εἰς τὰς Ἰνδίας, εἶπεν ὁ σύζυγός της..... τίποτε ἄλλο παρὰ διὰ νὰ ρίξω μιὰ ματιά.

— Ἐκάματε καλλίτερα ὅπου ἐμείνατε ὅπου εἴσθε, εἶπεν ὁ ἀξιωματικός σηκώνων τὸ κεφάλι. Ἐ“Ἔβαλε τὸ ἄδειο ποτηρί του ἐπάνω εἰς τὸ τραπέζι, και μὲ νέον στεναγμὸν ἐκίνησε πάλιν τὸ κεφάλι.

— Πολὺ θὰ ἐπιθυμοῦσα νὰ ἶδω τοὺς ἀρχαίους αὐτοὺς ναοὺς, τοὺς φακίρας και τοὺς θαυμαστοποιούς αὐτοὺς, ἔπρόσθεσε ὁ κύριος Οὐάιτ. Ἀλήθεια, Μορίς, τί εἶχες ἀρχίσει νὰ μοῦ διηγείσαι πρὸ ἡμερῶν δι’ ἓνα χέρι μαίμους;

— Τίποτε, ἀπεκρίθη μὲ ζωηρότητα ὁ στρατιώτης. Πάντοτε τίποτα τὸ ἐνδιαφέρον.

— Ἐνα χέρι μαίμους; ἠρώτησε ἡ περίεργος κυρία Οὐάιτ.

— Μάλιστα. θὰ ὀνομάσετε ἴσως αὐτὸ μαγείαν, εἶπεν ὁ ξένος.

Οἱ τρεῖς ἀκροαταὶ του ἐσκυψαν μὲ μεγάλην περιέργειαν πρὸς αὐτόν. Ὁ ἐπισκέπτης ἔφερε ἀφηρημένους εἰς τὰ χεῖλῃ του τὸ ἄδειο ποτηρί του και ἐκάθησε πάλιν. Ὁ οἰκοδεσπότης τοῦ τὸ ἐγέμισε ἐκ νέου.

— Ὅταν τὸ διὴ κανεὶς, εἶπεν ὁ ἀξιωματικός, νομίζει κατ’ ἀρχὰς ὅτι εἶνε ἓνα κοινὸ χεράκι ἀποξηραμένο, καθὼς εἶνε τὰ χέρια τῶν μουμιῶν.

Ἐ“Ἐβαλε ἀπὸ μίαν τσέπην ἓνα πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον ἔδειξε μὲ εὐχαριστήσιν. Ἡ κυρία Οὐάιτ ἀπεμακρύνθη μορφάζουσα, ἀλλ’ ὁ υἱός της τὸ ἐπήρε εἰς τὰ χεῖριά του και ἤρχισε νὰ τὸ ἐξετάζῃ μὲ περιέργειαν.

— Και τί ἰδιαιτέραν ἰδιότητα ἔχει αὐτὸ τὸ χέρι; ἠρώτησεν ὁ κ. Οὐάιτ, εἰς τὸν ὁποῖον τὸ εἶχε δώσει ὁ υἱός του.

ΤΑ ΕΓΚΑΙΝΙΑ ΤΟΥ ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΟΥ Ἡ ΣΩΤΗΡΙΑ,

Ἀπέκτησαν τέλος πάντων και οἱ φθισικοὶ μίαν στέγην, χάρις εἰς τὰ φιλάνθρωπα αἰσθήματα τῆς κ. Σοφίας Σηλίεμαν και τῶν ἄλλων κυριῶν, αἱ ὁποῖαι μὲ τόσην αὐτοθυσίαν και αὐταπάρνησιν προσέφεραν τὴν συνεργασίαν των εἰς αὐτήν.

Μέσα εἰς τοὺς ἀγνοὺς κόλπους τῆς φύσεως, φαιδρὸν και χαρωπὸν προβάλλει τὸν εὐθυμον χρωματισμὸν του τὸ κκινουργὲς κτίριον, ὡς νὰ προσκαλῇ ἐκεῖ πρὸς ἀνακούφισιν και σωτηρίαν τοὺς προγεγραμμένους ἀπὸ τὴν ἐπιστήμην δυστυχεῖς. Πρυχθὲς ὅπου ἀθρόβως ἐτελοῦντο τὰ ἐγκαινιά του, παρισταμένης τῆς Α. Μ. τῆς Βασιλίσσης και ὀλίγων ἐλεκτῶν κεκλημένων, μοὶ ἐφαίνετο ὡς νὰ ἐτελεῖτο ἐν μυστήριον μεγίστης σημασίας διὰ τὴν ἱστορίαν τῆς προόδου μας ὡς λαοῦ και τῆς εὐεργετικῆς δράσεως τῶν γυναικῶν μας, μεταξὺ τῶν ὁποίων αἱ ἰδρύτριαι τοῦ φθισιατρείου πρέπει νὰ κατακλάβουν διακεκριμένη θέσιν.

Τὸ ἔργον των, τὸ ὁποῖον ἀρχίζει εἰς μικρὸν μῶλις μὲ σκράντα κλίνας και τὸ ὁποῖον ὀφείλει νὰ τύχῃ πανδήμου συν-

Και αὐτὸς ἐκύτταξε μὲ προσοχὴν τὸ χέρι αὐτό, ἔπειτα τὸ ἔβαλε ἐπάνω εἰς ἓνα τραπέζι.

— Ἐνας γέρος φακίρης, ἓνας ἅγιος ἄνθρωπος τοῦ ἔδωκε τὴν μαγικὴν δύνναμιν, εἶπεν ὁ ἀξιωματικός. Ἦθελε ν’ ἀποδείξῃ ὅτι ἡ τύχῃ προῖσταται εἰς τὴν ἀνθρώπινον ὑπαρξιν και δι’ αὐτὸ τοῦ ἔδωκε τὴν δύνναμιν νὰ διδῇ εἰς ἕκαστον τρία πράγματα ὅπου ἤθελε ζητήσῃ.

Ὁ τόνος τῆς φωνῆς τοῦ Μορίς ἔκαμε τόσην ἐντύπωσιν, ὥστε οἱ ἀκροαταὶ ἔπαυσαν νὰ γελοῦν.

— Ἐ λοιπὸν, εἶπεν εἰς τὸ τέλος ὁ Ἐρβέρτος, διατὶ δὲν εἶπατε σεῖς αὐτὰς τὰς τρεῖς εὐχὰς;

— Τὰς ἔκαμα, ἀπεκρίθη μὲ γλυκύτητα. Και τὸ κατακόκκινον πρόσωπό του ἐγεινεὶν ὠρῶτατον.

— Πράγματι αἱ τρεῖς εὐχὰί σας ἔγειναν; ἠρώτησεν ἡ κ. Οὐάιτ.

— Μάλιστα ἀπεκρίθη ὁ ἀξιωματικός.

— Ἄλλος κανεὶς ἐδοκίμασε τὴν δύνναμιν του, ἐξηκολούθησεν ἡ γραῖα κυρία.

— Μάλιστα... Ἐνας ἄθροπος εἶδε νὰ ἐκπληρωθῶν και αἱ τρεῖς εὐχὰί του. Ποῖται ἦσαν αἱ δύο πρῶται δὲν τὸ γνωρίζω. ἀλλ’ ἡ τελευταία ἦτο ὁ θάνατος. ὅπου και ἀπέθανε. Και ἰδοὺ πῶς ἀπέκτησα τὸ χέρι αὐτό. Ἡ ἔκφρασις τῆς φυσιγνωμίας τοῦ Μορίς ἦτο τόσον αὐστηρὰ, ὥστε ὅλοι ἐταίπησαν.

— Ἀφοῦ αἱ τρεῖς εὐχὰί σου ἐπληρώθησαν, τὸ χέρι αὐτὸ δὲν σοῦ χρησιμεύει πλέον, εἶπε τέλος ὁ κ. Οὐάιτ. Διατὶ τὸ κρατεῖς;

Ὁ στρατιώτης ἐκίνησε τὸ κεφάλι. Ἀπὸ ἀπλῆν ἰδιοτροπίαν.

— Εἶλα σκεφθῆ νὰ τὸ πουλήσω, ἀλλὰ δὲν ἤξεύρω ἂν θὰ ἐπιτύχω. Ἐχει ἤδη προζηνῆσει ἀρκετὰ δυστυχήματα. Ἐπειτα κανεὶς δὲν πιστεύει εἰς τὴν δύνναμιν του και θέλουν πρῶτα νὰ τὴν δοκιμάσουν και ἔπειτα νὰ πληρώσουν τὴν ἄξιαν του.

Ὁ Μορίς ἐπήρεν ἔπειτα τὸ χέρι και τὸ ἔρριξε εἰς τὸ τζάκι. Ὁ κύριος Οὐάιτ τὸ ἄρπασε και τὸ ἐπέταξε ἔξω ἀπὸ τὴν φωτιά.

Ἀφῆσέ το καλλίτερα νὰ καῖ. εἶπε ὁ στρατιώτης.

— Ἄν δὲν τὸ θέλῃς πλέον Μορίς, δῶσέ το εἰς ἐμέ.

— Ὅχι, ἀπεκρίθη δύσθυμος ὁ φίλος του, τὸ ἔρριξα εἰς τὴν φωτιά. Ἄν θέλῃς νὰ τὸ κρατήσῃς δὲν θὰ μὲ μεμψήσῃς δι’ ὅτι ἔκαμεις. Ἐλα ρίξτετο πάλιν εἰς τὴν φωτιά ὅσν φρόνιμος ἄνθρωπος.

Μὲ ἓνα σημεῖον τοῦ κεφαλιοῦ ἠρνήθη ἐκεῖνος, και ἤρχισε νὰ ἐξετάζῃ τὸν νέον θησαυρὸν του.

δρομῆς διὰ νὰ γείνη μέγα, δὲν εἶναι μόνον ἔργον φιλανθρωπίας, ἀλλὰ και ἔθνικῆς εὐεργεσίας, ἔργον πραγματικῶς σωτήριον και σωτικὸν δι’ ὄλον τὸν Ἑλληνισμὸν, τὸν ὁποῖον δεκατίζει ἡ φρικτὴ νόσος, ἀκριβῶς, διότι μεθ’ ὄλα τὰ ἱατρικὰ συνέδρια και ὄλους τοὺς ἱατρικούς συνδέσμους δὲν κατορθώθη ἔως τώρα ἡ καταπολέμησις τῆς νόσου διὰ τῆς ἀπομόνωσεως τῶν πτωχῶν πασχόντων.

Ἄλλ’ ὅτι δὲν ἔκαμαν Κυβερνήσεις και τάγματα ἐπιστημόνων τὸ ἔκαμην ἡ καρδιά μιᾶς γυναικός. Ἡ κυρία Σοφία Σηλίεμαν ἐζήτησεν ἀπὸ τὴν μονὴν Ἀσωμάτων τὸ γήπεδον, τὸ ὁποῖον τῆς παρεχωρήθη δωρεάν. Ἐπειτα χωρὶς ρεκλάμας και θόρυβον, ἔδωσε δι’ ἰδίων ἐξόδων τὸ κτίριον. Τώρα διὰ τὴν συντήρησιν τὸν λόγον ἔχει ἡ φιλανθρωπία, οἱ δῆμοι, τὸ Ἔθνος. Κανεὶς δὲν θὰ ὑστερήσῃ βέβαια, ἀφοῦ ὅλοι ἔχομεν συμφέρον νὰ καταπολεμηθῇ τὸ τρομερὸν κακόν, τὸ ὁποῖον τρέχει εἰς τοὺς δρόμους και τὸ ὁποῖον ἐπίβουλον παραμονεύει ὄλους μας.

Αἱ συνδρομαὶ ἄλλως τε ἤρχισαν: Τρεῖς κλίνας ἐκ 5,000 δρ. ἐκάστη, προσεφέρθησαν ἐν ὀνόματι τῶν κ. Ἄν. Βασιλά-νου, Λέοντος Μελεᾶ και γονέων Εὐσταθίου και Μαρίας Εὐ-

— Πῶς πρέπει νὰ τὸ μεταχειρισθῇ τις; ἠρώτησεν.

— Πάρε το εἰς τὸ δεξιὸν χέρι σου. ἐξήγησεν ὁ ἀξιωματικός, και εἰπέ τὴν εὐχὴν σου μεγαλοφώνως. Ἄλλ’ ἐὰν τὸ μεταχειρισθῆς πρόσεξε νὰ φερθῆς φρόνιμα.

Ὁ κύριος Οὐάιτ ἔκρυψεν εἰς τὴν τσέπην του τὸ χέρι και ὠδήγησε τὸν φίλον του εἰς τὸ τραπέζι. Κατὰ τὸ γεῦμα ἐλησημόνησαν ἐντελῶς τὸ χέρι και ὁ κύριος Μορίς ἔκαμε νέας διηγήσεις, διαφόρων περιπετειῶν.

— Ἐὰν ὁ μῦθος τοῦ χειροῦ, εἶνε τὸσον ἀληθινός, ὅσον και αἱ τελευταῖαι διηγήσεις του, εἶπε ὁ Ἐρβέρτος, ἀφοῦ ἔφυγεν ὁ ξένος των τότε τὸ ἀντικείμενον τοῦτο δὲν θὰ μᾶς χρησιμεύσῃ και πολὺ.

— Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι δὲν ἤξεύρω τί νὰ ζητήσω, μοῦ φαίνεται ὅτι ἔχω ὄλα ὅσα χρειάζομαι.

— Ἐὰν ἐξεχρέωνες τὸ σπῆτι δὲν θὰ ἤσουν τελείως εὐτυχῆς; ἠρώτησε ὁ Ἐρβέρτος, ζήτησε λοιπὸν διακοσίας λίρας... ἀκριβῶς ὅτι σοῦ χρειάζεται.

Ὁ γέρον μειδιῶν ἐζήτησε τὰς διακοσίας λίρας, ἐνῶ ὁ υἱός του ἐκάθησε εἰς τὸ πιάνο και ἤρχισε νὰ παίξῃ κάτι, ἀλλὰ μίαν δυνατὴ φωνὴ τοῦ πατέρα του τὸν διέκοψεν. Ἐτρέψε πλησίον τοῦ γέροντος μαζῇ με τὴν μητέρα του.

— Ἐκινήθη! εἶπεν ἐκεῖνος, ἐνῶ ἐζητοῦσα τὰ χρήματα, ἐστριφογύρισε μέσα εἰς τὸ χέρι μου ὅσν φεῖδι.

— Δὲν βλέπω τὰ χρήματα, εἶπεν ὁ Ἐρβέρτος, ἐνῶ ἐσήκωνε ἀπὸ τὸ πάτωμα τὸ χέρι και πιστεύω ὅτι δὲν θὰ τὰ δοῦμε ποτέ.

Τέλος ὄλη ἡ οἰκογένεια ἐκάθησε κοντὰ εἰς τὸ τζάκι και οἱ κύριοι ἐκάπνισαν τὴν πίπα τους. Ὁ ἀέρας ἐφυτοῦσε φοβερώτατος ἔξω και ὅλοι εὐευναίαν σιωπηλοί, ἔως ὅτου οἱ δύο γέροντες ἐπήγαν νὰ κοιμηθῶν.

— Ἐλπίζω πατέρα πῶς θὰ εὔρης τῆς λίρας ἐπάνω εἰς τὸ κρεβάτι σου, εἶπεν ὁ Ἐρβέρτος εἰς τὸν πατέρα του, ἐνῶ τοῦ ἔλεγε καλὴν νύκτα και ὅτι κάπιο τέρμα ἀπὸ πάνω ἀπὸ τὴν ντουλάπα σου θὰ σε βλέπῃ νὰ φυλάττης τὸν θησαυρὸν σου.

Ὁ Ἐρβέρτος ἔμεινε μόνος ἀπέναντι εἰς τὴν φωτιάν ὅπου ἐσθωνε και εἶδε μέσα εἰς αὐτὴν τὸσον φοβερὰ πράγματα, ὅπου κατατρομαγμένος ἀνέβηκε και αὐτὸς εἰς τὸ δωματίον του.

γενίδου. Είσοφοι εφάπαξ εδόθησαν παρά τῶν κ. κ. Σ. Ἀναργύρου δρ. 2,000, Ἀθνασάκη δρ. 1000, Χατζηλαζάρου 1000, Ἀθ. Βαλιάνου 500, Δημητριάδου 500, Ἰ. Π. Καλλιγᾶ 500, Ἐλ. Μαλαμίδου 500, Εἰρ. Μιχαλινού 500, Ἀσπ. Μουτσοπούλου 500, Ἀθ. Βαλιάνου φρ. χρ. 500.

Διὰ τῶν εὐγενῶν ἐνεργειῶν τοῦ κ. Β. Βουδούρη. ἔγεινεν ἀμαξίτη ὁδὸς συγκοινωνοῦσα μετὰ τῆς κεντρικῆς ὁδοῦ. Διὰ φοροὶ ἄλλαι συνδρομαὶ εἰς χρήματα καὶ εἰς εἶδη ἐδωρήθησαν.

Εἰς τὸν ὥρατον ἐνκρητήριον λόγον τῆς ἡ κ. Σχλίεμανν ἀνέφερε μετ' εὐγνωμοσύνης ὅλας αὐτάς τὰς δωρεὰς καὶ ἐτόνισε τὴν ἐλπίδα ὅτι ὁ Ἑλληνισμὸς ὁλόκληρος θὰ ἐνίσχυση καὶ αὐτὴν καὶ τὰς εὐγενεῖς συναδέλφους τῆς εἰς τὴν μέγα καὶ ὥρατον ἔργον των.

Η ΜΟΥΣΙΚΗ ΤΩΝ ΚΥΜΑΤΩΝ

Ξενητευμένη ὡς εἶμαι, τώρα μὲ τὴν ἀνοιξιν, ἀναζητῶ καὶ νοσταλγῶ τοὺς περιπάτους τῆς πατρίδος μου εἰς τὴν ἀκρογιαλιάν, ὑπὸ τὸ λάμπον φῶς τῆς πανσελήνου, καὶ τὴν γλυκεῖαν ἡσυχίαν τῆς φύσεως μὲ τὴν ὠραιότατην μουσικὴν τῶν κυμάτων. Ἐἶδατε σεῖς ὠραιότεραν καὶ πλέον ἀρμονικὴν μουσικὴν ἀπὸ αὐτῆν; Ἐμὲ τοῦλάχιστον ἀπείρω μὲ μαγεύει καὶ μὲ συγκινεῖ. Δὲν δύνωμαι βεβαίως νὰ εἶπω ὅτι δὲν ἐνθουσιάζομαι καὶ δὲν συγκινοῦμαι καὶ εἰς μουσικὴν ὀργάνων καλῶς ἐκτελουμένην, ἂν καὶ δὲν ἐννοῶ οὔτε τὸν Μότσαρτ, οὔτε τὸν Μπετχόβεν, ἀφοῦ κακῶς πράττοντες οἱ ἐπαρχιώται γονεῖς, δὲν μαθάνουν εἰς τὰ τέκνα των μουσικὴν, τὸ μόνον μέσον τὸ ὅποσον ἠδύνατο καὶ αὐτοὺς νὰ ἀνυψώσῃ εἰς πλεον εὐγενεῖς ὀρίζοντας, καὶ τὰ τέκνα των πλειότερον νὰ ἐξευγενίσῃ.

Πλὴν τί τὰ θέλετε; ὅσον καὶ ἂν πολιτισθῶμεν, πάντοτε ὀπίσω θὰ μένωμεν ὡς πρὸς τὴν ιδέαν ὅτι τὰ κορίτσια δὲν χρειάζονται μουσικὴν, οὔτε πολλὰ γράμματα.

Καλὲ τί τὰ θέλετε αὐτὰ—ἤκουσα πολλοὺς πατέρας νὰ λέγουν καὶ ἐκ τῶν πατέρων αὐτῶν μὴν ἐξαιρῆτε παρακαλιῶ καὶ τὸν ἰδικόν μου—ἀρκεῖ ἡ κόρη νὰ ξέρῃ νὰ διαβάσῃ καὶ νὰ γράφῃ καὶ περισσότερο πρέπει νὰ γνωρίζῃ νὰ ἐργάζε-ται ἴσὺ σπιτί. Αὐτὴ εἶνε ἡ μουσικὴ καὶ αὐτὰ τὰ γράμματα: ἡ δουλειὰ τοῦ σπιτιοῦ, ἡ μαγειρικὴ, ἡ κουζίνα τῆς.

Ἐγὼ, ἀγαπητὴ μου κυρία, εἶμαι ὑπὲρ τοῦ σπιτιοῦ, ὑπὲρ τῆς οἰκογενείας καὶ κατὰ τῆς χειραφετήσεως—ὄχι ὅπως τὴν ἐννοεῖτε βεβαίως εἰς τὴν «Χειραφετημένην» σας.—Τὴν θέλω τὴν γυναῖκα, γυναῖκα καθ' ὅλην τὴν σημασίαν τῆς, δηλαδὴ κυρίαν τοῦ σπιτιοῦ τῆς, ἀλλὰ καὶ γραμματισμένην, μουσικὸν καὶ ζωγράφον, ἂν θέλετε, καὶ..... ποιήτριαν ἀκόμη, εἰ δυνατόν.

Ἄς παρατηρήσωμεν καὶ ἄς μιμηθῶμεν εἰς τὸ ζήτημα τοῦτο τῆς ἀναπτύξεως τῆς καλῆς λεγομένης μορφώσεως, τὰς εὐρωπαϊκὰς γυναῖκας καὶ ἄς μὴν τὰς μιμώμεθα μόνον εἰς τὰ ἐλαφρὰ καὶ ἐπιπόλαια πράγματα. Ὅλοι αὐταὶ ἐννοοῦν καλλίτερον ἀπὸ ἡμᾶς τὸν προορισμὸν των, ὅλα εἶνε

περισσότερον οἰκοκυράδες ἀπὸ ἡμᾶς, καθ' ὅσον ἠδηνήθηεν νὰ ἀντιληφθῶ καὶ ἐν τούτοις καμμία δὲν εἶνε ἄμουσος, ἀλλ' ὅλα γραμματισμένα καὶ αἱ πλεῖσται καλλιτέχνιδες. Τὰ σπίτια των ὅμως δὲν δυνάμεθα ἡμεῖς νὰ τὰ φθάσωμεν ὡς πρὸς τὴν καθαρότητα καὶ τάξιν, διότι αὐταί, ἀνεπτυγμέναι καλῶς καὶ φιλόμουσοι οἰκοκυροῦνται μὲ περισσοτέραν χάριν καὶ φιλοκαλίαν.

Εἶμαι βεβαίωτα, ἀγαπητὴ Κυρία, ὅτι Ἀθηναῖοι κύριοι διαβάζοντες τὰς γραμμὰς αὐτὰς θὰ ψυθυρίσουν μορφάζοντες Οὐφ! δὲν μᾶς ἀφίνει καὶ αὐτὴ μὲ τῆς εὐρωπαϊκῆς τῆς. Ἐμεῖς δὲν ἠξεύρομεν πῶς νὰ παύσουν τὰ πιάνα νὰ μᾶς ζαλίζουν κάθε ἡμέρα καὶ αὐτὴ θέλει καὶ τὰς ἐπαρχιώτισσας ἀκόμη μουσικὰς; Καὶ ἐγὼ ἀπαντῶ ὅτι οἱ πατέρες καὶ οἱ ἀδελφοὶ τῶν Εὐρωπαϊῶν γυναικῶν, ἀπολαμβάνουσιν, ἀκούοντες τὴν θυγατέρα ἢ τὴν ἀδελφὴν των παίζουσιν, διότι αὐτὴ αἰσθάνεται ὅτι παίζει καὶ διότι δὲν τὴν ἐσπούδασαν ἀπλῶς διὰ φιγούρα, ἀλλὰ διὰ ψυχικὴν ὅλην τῆς οἰκογενείας ἀπόλαυσιν.

Κάποιοι εἰς τὸν ὅποσον ἄλλοτε ἀνεκοίνουν τὰς σκέψεις μου αὐτῆς, μοὶ εἶχεν ἀπαντήσῃ: Ζητεῖτε πολλὰ ἀπὸ ἕνα λαόν, ὁ ὅποσος μῶλις ἀνέκυψεν ἐκ τῆς δουλείας. Μὴ μεμψιμοιρεῖτε διὰ τὰς ἐλλείψεις μας, διότι καὶ οἱ ξένοι ἔχουν τὰς ἰδικὰς των. Ἐγὼ οὔτε ἐπικρίνω, οὔτε μεμψιμοιρῶ, μόνον θέλω, ποθῶ νὰ ἴδω καὶ τὸν πόνον μου, ὁ ὅποσος δὲν ἀμφισβάλω ὅτι θὰ εἶνε ὁ πόνος ὅλων τῶν κοριτσιῶν τῆς Ἑλλάδος, ἰδίως τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις, ἐκ τῶν ὁποίων αἱ πλεῖσται δύνανται καλῶς νὰ ἐννοήσουν τί ἀξίζει μία καλὴ μόρφωσις, διότι καὶ εὐφυεῖς εἶνε καὶ οἰκιακὴν ἀνάλογον μόρφωσιν ἔχουν λάβει.

Σταυρούλα Γεωργακοπούλου

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Καν Κ. Ἀμισσόν. Ἐλήφθη. Εὐχαριστίας.—Καν Ἐ. Ν. Σοφίαν. Ἐλήφθη. Εὐχαριστίας.—Καν Μ. Μπ. Ἐνεγράφη. Χειρόγραφον δὲν ἐλήφθη.—Καν Χ. Ἀγγ. Κέαν. Ἐλήφθη. Εὐχαριστίας. Ἀποδείξεις ἀποστέλλεται μετὰ τῶν λοιπῶν.—Καν Α. Α. Τεργέστην. Συνδρομὴ σας ἐλήφθη. Εὐχαριστίας. Ἀριθμοὶ ἀποστέλλονται.—Καν Π. Θ. Φ. Ποντοηράκλειαν. Συνδρομὴ σας ἐλήφθη. Εὐχαριστίας. Ἐνεγράφητε.—Καν Α. Δενδρινού Ζιμνίτσαν. Ἐλήφθη. Εὐχαριστίας.—Καν Κ. Γ. Α. Θήραν. Συνδρομὴ σας καὶ ἀντίτιμον μιᾶς Χειραφετημένης ἐλήφθη. Τὸ βιβλίον ἀπεστάλη. Εὐχαριστίας.—Δα Εὐ. Θ. Λεμησσόν. Ἐλήφθησαν 7.50. Ἄλλ' ἄγνωσθ' διὰ συνδρομὴν τίνος.—Καν Ν. Δ. Ν. Βῶλον. Ἐπιστολὴ σας ἐλήφθη. Φύλλον ἀποστέλλεται. Λυπούμεθα διὰ γραφόμενα. Ἀπαντήσωμεν. Παρακαλέσατε κ. Φ. ἐπισπεύση εἰσπράξεις, ὅπως συνδρομ. Βῶλου μετάσχουν τῆς κληρώσεως.—κ. Ζ. Α. Β. Δερβένιον. Ἐνεγράφητε.—Δα Ε. Α. Τσεσμέ. Συνδρομὴ σας ἐλήφθη. Εὐχαριστίας. Ἀποδείξεις καὶ φύλλα ἀποστέλλομεν.—Καν Ε. Π. Κρ. Σπάρτην. Ἐπιταγὴ ἐκ δρ. 40 ἐλήφθη. Θεσμὴν εὐγνωμοσύνην δι' εὐγενῆ φροντίδα. Συμμορφώμεθα ὁδηγίαις σας.—Κον Τηλ. Μ. Σκούταρι Ἀλβανίας. Ἐλήφθη. Ἐνεγράφητε.